

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Nu lukker formanden mikrofonen, hvis ikke ordføreren stopper, for den røde lampe lyser. Tak for det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 8:
Forslag til folketingsbeslutning om retfærdig beregning af kirkeskatten for ægtefæller ved dødsfald.
Af Morten Homann (SF) og Ole Sohn (SF).
(Fremsat 12/10 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Kristian Jensen):
Det er jo ikke første gang, at forslagsstillerne bringer spørgsmålet om kirkeskat ved dødsboer op. Det har vi diskuteret i 3-4 år, men det er første gang, at diskussionen kommer så langt som til et beslutningsforslag i Folketingssalen. Og jeg er bange for, at mit svar til forslagsstillerne vil være en gentagelse af noget af det, jeg har sagt før, men det må forslagsstillerne og andre, der er godt inde i sagerne, så tilgive mig.

Grundlæggende handler det om en situation, hvor en ægtefælle er død og den anden ægtefælle skal overtage hele afdødes formue, en meget ulykkelig situation for den længst levende ægtefælle, det kan der ikke være to meninger om. På den anden side går jeg ud fra, at der er almindelig enighed om, at nok er dødsfald en socialt påvirkende begivenhed, men selvfølgelig skal der afregnes skat af den afdødes indkomst. Det skal

ske på en måde, der er så enkel og rimelig for den efterladte som muligt.

Kl. 10.50

Der er mange, der kommer i den situation. Der dør hvert år ca. 60.000 mennesker i Danmark, og ca. en fjerdedel af dem, altså 15.000, har en ægtefælle, der overtager hele boet. Disse 15.000 personer skal betale skat for både sig selv og den afdøde ægtefælle, og det vigtigste overhovedet for de 15.000 efterladte ægtefæller må derfor være, at skattereglerne er enkle. Jo enklere regler, desto mindre behøver skatten at fylde i den efterladtes tanker. Så langt er jeg helt enig med forslagsstillerne.

Men jeg kan ikke forstå, at forslagsstillerne kan mene, at vi her har et eksempel på, at vi sætter systemet foran menneskene. Forholdet er jo omvendt. Her har vi gjort systemet enkelt af hensyn til de ulykkelige mennesker, der får brug for det.

Jeg medgiver, at der er et dilemma. På den ene side vil vi gerne besvære de efterladte mindst muligt, men på den anden side skal skatten betales. Et dilemma kræver et valg, og et valg af enkelhed kan desværre sjældent kombineres med millimeterretfærdighed, heller ikke i dette tilfælde.

Reglerne om skat ved uskiftet bo kan godt angribes ud fra en masse forskellige angrebsvinkler; men grundlæggende har de været, som de er, i en meget lang årrække. I 1997 blev den nuværende dødsboskattelov vedtaget, og ved behandlingen af forslaget havde Folketinget mulighed for at drøfte og ændre reglerne, men det gjorde Tinget ikke. Et enstemmigt Folketing valgte om at videreføre beskatningsordningen for uskiftet bo næsten uændret.

Hovedideen er, at den længstlevende ægtefælle betaler skatten af både sin egen og afdødes indkomst i dødsåret, og derfor bruger man ægtefællens skatteprocent på begge indkomster. En fordel herved er, at der kun udsendes én årsopgørelse. Mange efterladte ville helt sikkert føle sig ilde berørt af at få tilsendt to årsopgørelser.

For kirkeskattens vedkommende giver det så det resultat, som forslagsstillerne peger på. Det vil givetvis være rigtigt, at de efterladte i enkelte særlige tilfælde kan have moralske problemer med at skulle betale kirkeskat af afdødes indkomst, f.eks. hvis afdøde udtrykkeligt havde ønsket ikke at bidrage til kirkeskatten. Det kan selvfølgelig løses ved, at man vælger at skifte boet, for så bliver skatte spørgsmålet afgjort, så hvis der virkelig er store, stærke principielle fø-